

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὁπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμ. 75. Ἑξαμηνος δρ. 40. Τριμηνος δρ. 22.

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικτῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἂν γένηται τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10. Ἑξαμηνιοὶ καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Ἐδριμιστοῦ ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Μαρτίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 17

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Θὰ τοῦ δεῖξω ἐγὼ! φοβέριζε δ κ. Μορονδάλ.

Καὶ κάθε τόσο πήγαινε ὡς τὴν καγγελοπόρτα τοῦ στενοῦ καὶ παραφύλαγε τὸν ἀγύριστο ὑπηρέτη μ' ἕνα καμταίχι στὸ χέρι. Μπρέ, θὰ τοῦδινε τῆς χρονιάς του!

Ἐπιτέλους ἔγεινε μεσημέρι. Ὅλα τὰ ρολόγια κι' ἔλα τὰ καμπαναριὰ τῆς γειτονιάς χτύπησαν μαζί τὴν ὥρ' αὐτῇ πού χωρίζει τὴν ἐργάσιμη μέρα σὲ δυὸ ἴσα σχεδὸν μέρη. Ἀλλὰ ἡ φαιδρὴ κωδωνοκρουσία ἀντήχησε σὰν πένθιμη στάδεια στομάχια τῶν οἰκοτρόφων. Δὲν θάτρωγαν λοιπὸν σήμερα; Ὡς πότε θὰ περίμεναν νηστικοὶ νὰ γυρίσῃ ὁ χαμένος Μαντού; Κι' ὅμως περίμεναν...

Μόνο κατὰ τίς δυὸ, ἀφοῦ ἀπελπίσθηκε πιά, ἡ κυρία Μορονδάλ-Δεκοστέρ ἀποφάσισε νὰ βγῇ ἡ ἴδ.α νάγορᾶση τίποτα πρόχειρα, κοστέρες καὶ σαλαμικά, — γιὰτί ποιοὶ νὰ στείλῃ ἀπὸ τὰ καταπεινασμένα ἑκείνα παιδιὰ, πού ἦταν φόβος νὰ τὰ φάει ἔλα στὸ δρόμο!

Ὡς, τί ὑποδοχὴ πού τῆς ἔκαμ' αν, ὅταν γύρισε στὸ Γυμνάσιο φορτωμένη πελώρια ψωμιά, κουτιά καὶ πακέτα μὲ χαρτιά λαδωμένα! Κι' ἴσως ποτὲ ἄλλη φορὰ δὲν ἐκάθισαν μὲ τόση χαρὰ, μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, γύρο σ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι! Τότε μάλιστα αἱ φαντασίες, πού θάλεγες πὼς κοιμόνταν ἀπὸ τὴν πείνα, ξύπνησαν, ζώηρεψαν, κι' ὅλοι πιά ἀρχισαν νὰ κάνουν εἰκασίες καὶ νὰ ἐκφράζουν φόβους γιὰ τὴν ἀνεξήγητη ἀργοπορία τοῦ Μαντού. Κι' ἄλλος ἔλεγε πὼς θὰ τὸν πλάκωσε κανέν' ἀμάξι, ἄλλος πὼς θάπεσε μὲ τὸ φορτίο του στὸ ποτάμι καὶ θὰ πνίγηκε, ἄλλος πὼς θάχασε τὰ λεπτὰ καὶ θὰ φοβόταν νὰ γυρίσῃ, κι' ἕνας μικρὸς εἶπε πὼς θὰ

τὸν σκότωσαν στὸ δρόμο πεινασμένοι ληστές. Μόνο ὁ Μορονδάλ δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ κανένα δυστύχημα. Αὐτὸς εἶχε λόγους νὰ πιστεύῃ πὼς τὸ μαῦρο βασιλόπουλο τῶσκασε. Δὲν ἦταν δὲ ἡ πρώτη φορὰ...

— Πόσα λεπτὰ εἶχε μαζί του; ρώτησε.

— Δεκαπέντε φράγκα... ἀποκρίθηκε δειλὰ ἡ γυναίκα του.

— Δεκαπέντε φράγκα; ὦ, τότε σίγουρα μὰς ἔφυγε!

— Γιὰ ποῦ; μὲ δεκαπέντε φράγκα δὲν πᾶνε στὴ Δεχομένη, εἶπε ὁ γιατρός.

Ὁ Μορονδάλ κούνησε τὸ κεφάλι του

καὶ πήγε ἀμέσως στὴν Ἀστυνομία νὰ δηλώσῃ τὴν ἐξαφάνιση.

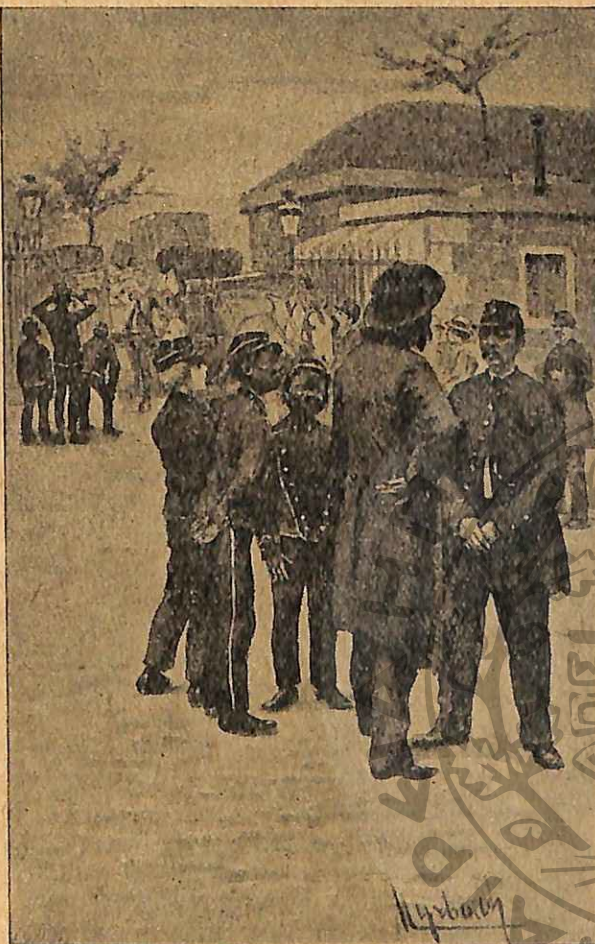
Ἀσχημὴ δουλειὰ αὐτὴ σήμερα!.. Μὲ κάθε θυσία ἔπρεπε νὰ βροῦν τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ ἐμποδίσουν νὰ φθάσῃ στὴ Μασσαλία. Ὁ λυκιστὴρ φοβόταν τὸν κ. Μπονφίς. Ἐπειτα, ὁ κόσμος εἶναι κακός. Τὸ βασιλόπουλο μποροῦσε νὰ παραπονεθῇ πὼς τὸ κακομεταχειρίζονταν καὶ νὰ δυσφημισθῇ ἔτσι τὸ οἰκοτροφεῖο του. Γι' αὐτὸ θεώρησε καλὸ νὰ πῇ στὸν Ἀστυνόμο πὼς ὁ Μαντού, φεύγοντας, εἶχε πάρει μαζί του κι' ἕν' ἀρκετὰ στρογγυλὸ ποσό. Ἀλλά, — ἐπρόσθεσε ἀμέσως, — δὲν τὸν ἐνοιαζε τόσο γιὰ τὰ χρήματα, ὅσο γιὰ τοὺς κινδύνους πού ἀπειλοῦσαν τώρα τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί, ἑκπτώτο βασιλόπουλο, ἐξόριστο, χωρὶς θρόνο, χωρὶς πατρίδα...

Μιλώντας ἔτσι, ὁ κροκόδειλος σκούπιζε τὰ δάκρυά του. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν παρηγοροῦσαν:

— Θὰ τὸν βροῦμε, κύριε Μορονδάλ. Μὴν ἀνησυχεῖτε.

Μὰ ὁ κ. Μορονδάλ ἀνησυχοῦσε καὶ μάλιστα τόσο πολὺ, πού ἀντὶ νὰ περιμένῃ ἤσυχα στὸ σπίτι του τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν, ὅπως τοῦ εἶχε συστήσει ὁ ἀστυνόμος, ἔαταβόγηκε ἀμέσως μαζί μ' ἔλα τὰ «τροπικάκια» του καὶ μὲ τὸν φίλο μὲς τὸν Τζάκ, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργο τῆς ἀστυνομίας.

Πῆγαν σ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς τῶν λεωφορείων, σ' ὅλες τίς πύλες τοῦ Παρισιῦ, σ' ὅλους τοὺς δρόμους πού ἐβγαζαν ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν. Κι' ἐνῷ ὁ λυκιστὴρ ρωτοῦσε τοὺς ἐδηγούς, τοὺς σταθμάρχες, τοὺς τελωνοφύλακες, μὴν εἶδαν ἐν' ἀραπάκι τέτοιο καὶ τέτοιο, τὰ παιδιὰ κοίταζαν, ἔφαχναν παντοῦ μήπως τὸ ἀνακαλύψουν. Πῆγαν καὶ σ' ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, παραστάθηκαν τίς πρωινὲς ὥρες στὸ ἀνοιγμα τῶν κρατητηρίων, ὅταν ξεχύνωνται ἀπὸ κεί-μέσα ὅλοι οἱ ἀλῆτες κι' οἱ μεθυσμένοι πού πίνουν τὴ νύχτα οἱ ἀστυνομικοὶ. Τίποτα! τίποτα! τρεῖς μέρες βάσταξε

Ὁ Μορονδάλ ρωτοῦσε τοὺς σταθμάρχες, τοὺς τελωνοφύλακες... (Σελ. 133, στ. γ')

αυτό το ξεφρενιασμένο ψάξιμο, αλλά Μαντού πουθενά ούτε ίχνος!

Κι' ο Τζάκ είχε μια χαρά! «Τώρα θα φθάσει στη Μασσαλία, συλλογίζονταν· θα μπήκε στο πλοίο κι' ίσως αυτή τη στιγμή ταξιδεύει για την πατρίδα του. Γλύτωσε το καϊμένο το παιδί. Τι καλά! Γιατί για φαντάσου να τον τσάκωνε ο μπαμπάς με-το-συλιτάρι!..»

Κι' όμως όχι, το καϊμένο το παιδί δεν είχε γλυτώσει... — Βρέθηκε! φώναξε μια μέρα ο Μορονδάλ, εισορμώντας στην τραπεζαρία τη στιγμή που ετοιμαζόνταν να καθήσουν στο τραπέζι. Βρέθηκε!.. Με είδοποιε ο αστυνόμος... Γρήγορα το καπέλλο μου και το μπαστούνι μου!.. Πάω να τον πάρω από το Τμήμα!..

Τάλεγε με αγανάκτηση και με μιαν άγρια χαρά. Τα «τροπικάκια», που άφορμη ζητούσαν για να ξεφωνίζουν, υποδέχτηκαν την είδηση μ' ένα ούρρα τρομαχτικό. Μόνο ο Τζάκ δεν εφώνασε. Και συλλογίστηκε εθδύς: «Α, τον κακόμοιρο το Μαντού!»

Ναι, ήταν στο Τμήμα από χθές. Κι ο κύριός του τον βρήκε στο κρατητήριο, όπου τον είχαν ρίξει μαζί με τους άλλους, τους μεθυμένους και τους λωποδύτες της νύχτας εκείνης.

— «Ω, δυστυχισμένο παιδί!.. σε ποιά κατάσταση έμελλε να σε... να σε...»

Ο Μορονδάλ δεν μπόρεσε να πη πορισσότερα. «Επνίξε τη φωνή του η μεγάλη συγκίνηση. Και καθώς τον είδε ναγκυλιάζει το άραπάκι με τα μακριά κι' αδύνατα χέρια του, ο αστυνόμος συλλογίστηκε: «Δόξα σοι ο Θεός! να κι' ένας λυκαίρχνος που αγαπά τα μαθητούδια του!»

Αντίθετα όμως, ο αναίσθητος αυτός Μαντού έδειξε τη μεγαλύτερη αδιαφορία. Στο πρόσωπό του, τη στιγμή που είδε άξαφνα τον Μορονδάλ, δεν έφάνηκε ούτε χαρά, ούτε λύπη, ούτε έκπληξη, ούτε ντροπή, ούτε καν ο τρόμος εκείνος που του προξενούσε πάντα ο κρεβόλος και που σ' αυτή την περίπτωση έπρεπε ναταν μεγαλύτερος.

Τα μάτια του κοίταζαν χωρίς να βλέπουν, σβυσμένα στο ξέθωρο πρόσωπό του, που είχε χάσει ελξη του τη στιλπνότητα. Μά κι' ολόκληρος ο Μαντού δεν ήταν πια παρά ένα πακέτο κουρέλια καταλασπωμένα. Λάσπες παλιές, λάσπες καινούργιες, λάσπες υγρές σκοτισμένες από πάνω, τον σκέπαζαν απ' τα πόδια ως τα σγουρόμαλλα του κεφαλιού. Έμοιαζε με άμφιδιο που πότε βουτούσε στο νερό και πότε κυλιόταν στο χώμα.

Ούτε παπούτσια πιά, ούτε κασκέτο, ούτε στολή. Τό πανταλόνι του μόνο φορούσε, λυωμένο, ξεφτισμένο, και το κόκκινο γέλεο του που μόνο έδω και κει φαινόταν το άρχικό του χρώμα.

Μα τι λοιπόν του είχε συμβεί; Μόνο αυτός θα μπορούσε να το πη, αν ήθελε να μιλήσει. Ο αστυνόμος δεν ήξερε παρά πως έχει πού έφαγαν σ' ένα μακρινό νταμάρι, οι άνθρωποι του τον βρήκαν μέσα σ' ένα καμίνι, μισοπεθαμένο από την πείνα κι' από τη ζέση του καμινιού. Γιατί ήταν ακόμα στο Παρίσι; Τι τον είχε εμποδίσει να φύγει για τη Μασσαλία; Ούτε καν τον ρώτησε ο Μορονδάλ. Λέξη δεν του είπε μέσα σ' ατάξι που τους πήγε από την Αστυνομία στο Γυμνάσιο. Ματιές μόνο είχαν αλλάξει οι δύο τους, — αλλά τι ματιές!..

Ο Τζάκ τρώαξε να γνωρίσει το βασιλόπουλο, όταν είδε να περνά απ' τον κήπο το τσακισμένο, το κουρελιασμένο, το λασπωμένο κι' αποβλακωμένο εκείνο άραπάκι! Περνώντας, του πέταξε ένα «καλημέρα, κύριο!» ανέκφραστα, απερίγραπτα θλιβερό. Κι' ελξη την ημέρα δεν ακούστηκε Μαντού. Τα μαθήματα έγειναν με τη συνηθισμένη αταξία· τα διαλείμματα τὸ ἴδιο. Μόνο, που και που, από τον κάμαρα του κρεβλού, έφταναν κάτι υπόκωφα χτυπήματα και κάτι πνιγμένα ξεφωνιτά. Κι' όταν έπαυε ακόμα ο άπαίσιος αυτός θόρυβος, ο Τζάκ, απ' το φόβο του, ένιωζε πως τον ακούει. Μά κι' η κυρία Μορονδάλ φαινόταν πολύ ταραγμένη όταν τον άκουγε και, κάθε τόσο, το βιβλίο που κρατούσε, έτρεμε ελο...

Τό μεσημέρι, ο διευθυντής κάθησε στο τραπέζι κουρασμένος μ' χαρούμενος. — Τό βωμόπαιδο! Έλεγε στη γυναίκα του και στο γιατρό. Τό βωμόπαιδο! Σε τι κατάσταση μ' έκαμε!.. Τό βράδυ, στο θάλαμο, ο Τζάκ βρήκε το πλαγινό του κρεβάτι πιασμένο. Ο δούσυχος ο Μαντού είχε κάνει «σε τέτοια κατάσταση» τον άφεντικό του. Ωστε κι' αυτός ο ίδιος υποχρεώθηκε να πέση νωρίς. Δηλαδή τον έρριξαν στο κρεβάτι, γιατί ούτε να πέση μ' ένας του δεν θα μπορούσε...

Ο Τζάκ ήθελε να του μιλήσει, να τον ρωτήσει για το οίκτρο και σύντομο ταξίδι του. Αλλά η κυρία Μορονδάλ κι' ο γιατρός Χίρς ήταν εκεί, σκυμμένοι άπάνω στο παιδί, που βογγούσε ακόμα στον ύπνο του.

— Λέτε να ναι άρρωστος, κύριε Χίρς; — Δεν το πιστεύω, κυρία Μορονδάλ! Αλλά τ' άραπάκι είναι σκυλοπέτσια!

«Αμα έφυγαν, ο Τζάκ έπιασε το χέρι του Μαντού. Έκαιγε σαν τούβλο που δ,τι βγήκε απ' το καμίνι. — Μαντού!.. κοιμάσαι;.. Ο Μαντού μισάνοιξε τα μάτια και, κοιτάζοντας το φίλο του με μια βαθειά αποθάρρυνση, του είπε σιγά:

— Πάει το Μαντού!.. Τό Μαντού έχασε γκρι-γκρί του... Δεν ξαναβλέπει πια Δαχομένη... Τελείωσε!

Να γιατί δεν είχε φύγει απ' το Παρίσι. Αυό ώρες ύστερ' από τη δραπέτευσή του, έχει πού τριγύριζε στις άκρες της πόλης για να βρη δρόμο άνοιχτό στην έξοχή, ένας λωποδύτης του έκλεψε, χωρίς να το καταλάβει, τα δεκαπέντε φράγκα και το φυλαχτό του! Τότε ο Μαντού, ξέροντας πως χωρίς το γκρι-γκρί του ήταν αδύνατο να φθάσει στη Δαχομένη, γύρισε πίσω. Οχτώ μέρες κι' οχτώ νύχτες τριγύριζε το Παρίσι, φάχνοντας να βρη το φυλαχτό κι' έτσι μόνο να φύγει για τη Μασσαλία. Φοβούμενος μὴν τὸν πιάσουν και τὸν παραδώσουν στὸν Μορονδάλ, χωνόταν στὰ υπόγεια, στοὺς ὑπονόμους, στοὺς οχετοὺς, κάτω απ' τὰ γεφύρια ἢ μέσα σὲ γαιάκι. Έκει κοιμόταν τη νύχτα και τὸ πρωτ' ξανάρχιζε τὸ ψάξιμο. Μικρὸς και μαῦρος, μπορούσε νὰ ζαρώνη, νὰ τρυπώνη, νὰ κρύβεται παντοῦ. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν βρήκαν τόσες ἡμέρες. Μὰ δὲν ήταν γραφτὸ νὰ γλυτώσῃ! Πρὶν βρη τὸ γκρι γκρι του, μιὰ νύχτα τὸν βρήκαν αὐτὸν, τὸν τσάκωσαν σ' ἐκεῖνο τὸ καμίνι. Καί...

— Πάει το Μαντού! τελείωσε! Τό βασιλόπουλο δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο κείνο τὸ βράδυ τόσο ἦταν ἐξαντλημένο. Κι' ο Τζάκ ἀποκοιμήθηκε χωρὶς νὰ μάθῃ περισσότερα. Ἀλλὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξύπνησε τρομαγμένος. Ο Μαντού γελοῦσε, τρυγούδουσε, μιλούσε μονάχο; του μὲ μιὰ ἔκτακτη πολυλογία στὴ γλώσσα τοῦ τόπου του. Ἀρχίσε τὸ παραλήρημα. (Ακολουθεῖ)

ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ

Στο σπίτι μέσα ψιχάλιζε. Κ' η ζωή, που ο ήχος τη ζαλίζει, Χαμήλωσε και δεν άζει.

Στα γυνά τ' άβρυχα—στη σάλα— από τωρίς, στάλα με στάλα, βρέχει άφαντη, στεγνή ψιχάλα...

Σα να χιτσιάζουν γερασμένα, σβυώνται και γίνονται δλοένα πλιτα, τρισάθλια, ντροπιασμένα.

Στο άσπρο σεντόνι, που τυλίγει τ' άρμάρι, κείει το κηροπήγι μιὰ μύτη άσήμαντη και λίγη.

Ονειρα μελετάει το σπίτι. Δεν έχει ο ύννος του προφήτη, το μετρο έορκι, όνειροκριτή.

(Μνήμες πικρές, ξεστά σημάδια, θυμητικά χαμένα κι' άδεια, άχ, τί κουρέλια, άχ, τί σημάδια!)

Ποιός σάλεψε κι' άνανόηθη; Μήν ή γιαγιά, που αποκοιμήθη σά Δέσποινα στο πα άμύθι;

Ξανθιά θά ξύπνησε δυνάσσα, στο σεβαστό όνειρό της μέσα, ή Σαχτοπούτα πριγκίπισσα...

Και κλώθουν και γυρνάν και πάνε οι ώρες που αλάθευα χτυπάνε... ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΚΑΤΣΙΚΑΚΙ

Μεγάλη άναστάτωση ήταν εκείνη την ημέρα στην αυλή του χωριατόσπιτου. Η Μπιρμπίλω, ή γίδα, είχε γεννήσει ένα όμορφο κάτασπρο κατσίκακι. Και τώρα στεκόταν εκεί στην γωνιά και τὸ έγλυφε ήσυχα και μαλακά με την όγρη γλώσσα της, ενώ τὸ μικρὸ τινάζοντας ποῦ και ποῦ τὸ κεφάλι του και κουτώντας άνήσυχα την ούρά του, βύζαινε άχόρταγα.

— Μὰ τὴν αλήθεια, έλεγε τὸ γουρούνι ξύνοντας τὴν μύτη του στο χώμα, μὰ τὴν αλήθεια τὸ παρακάνει κι' αὐτὴ ἢ Μπιρμπίλω. Δὲν άζει τὸν κόπο νὰ χαϊδεύῃ κανείς έτσι τὰ παιδιὰ του. Ἰὰ κακομαθαίνει κι' ύστερα δὲν μπορὺν νὰ βγοῦν στὸν κόσμο και νὰ ζήσουν μόνο τους. Κι' ἐγὼ έκανα ένα σωρὸ παιδιὰ και τ' άνάστησα και τὰ μεγάλωσα μιὰ χαρά. Κι' έπειτα δταν έφυγαν, σὸτ καλὸ! Οχι τέτοια πράγματα. Καί νὰ ἴδῃς πὼς θά κάνη μεθάρριο σάν θά της τὸ πάρουν.

— Έχεις δικιο, έχεις δικιο, έκανε τὸ γέρικο μουλάρι κουνώντας τὸ κεφάλι του. Καλύτερα ἐγὼ ποῦ δὲν έκανα ποτέ μου παιδιὰ και δὲν έχω οὔτε βάσανα οὔτε πίκρες.

Τὸ κατσίκακι όμως οὔτε άκουγε οὔτε έννοιωθε δσχ λεγόταν γύρω του. Έδρισκε πὼς ήταν ἔκτακτο πρᾶγμα νάχει κανείς μιὰ τόσο καλὴ μητερούλα κι' έβλεπε τὸν γαλάζιο οὐρανὸ και τὰ πράσινα λειβάδια, και συλλογιζόταν πὼς ἡ ζωὴ ήταν πολὺ όμορφη, και χοροπηδοῦσε με τὰ μικρά του πόδια γύρω απ' τὴ μητέρα του.

Έτσι πέρασαν μέρες και μῆνες. Τὸ κατσίκακι έγεινε μιὰ όμορφη δυνατὴ γιδούλα με λεπτὰ ψηλά πόδια και δυὸ σκουλαρίκια κάτω απ' τὸ σαγόνι, ποῦ κουνιόντουσαν ελξη τὴν ὠρα. Τώρα έβγαίνει στο λειβάδι κ' έδοσκε μαζί με τὴν μητέρα του κ' έδρισκε πὼς κάθε μέρα ο οὐρανὸς ήταν πὺ γαλάζιος και τὰ λειβάδια πὺ πράσινα και ἡ μανούλα του πὺ γλυκεία και ἡ ζωὴ του πὺ όμορφη.

Καμμιά φορὰ πήγαινε κοντὰ στο γουρούνι και τοῦ τὰ έλεγε. Έκείνο όμως έβυνε πάντα τὴν μύτη του στο χώμα και τὸ κοιτούσε μισοκλείνοντας τὰ μάτια του.

— Μικρὸ μου, τοῦ έλεγε. Δὲν εἶναι δλα δπως τὰ νομίζεις. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μόνο παιχνίδια και χαρές. Θάρθη μέρα ποῦ δλα θάλλάξουν και θά σοῦρθουν βάσανα και λύπες.

Και τὸ μουλάρι κουνούσε τὸ κεφάλι του και έλεγε:

— Έχεις δικιο, έχεις δικιο. Κι' ἐγὼ έγράφω κι' ακόμα δὲν ήσούχα.

Τὸ κατσίκακι όμως έδρισκε πὼς και τὸ μουλάρι και τὸ γουρούνι ήταν πολὺ

κουτὰ και δὲν ήξεραν τί έλεγαν. Γιατί έπρεπε δλα νάλλάξουν; Αὐτὸ έβλεπε πὼς κάθε μέρα τίποτα δὲν γινόταν χειρότερο. Ἰσα ἰσα δλα γινόταν πὺ όμορφα και πὺ καλά.

Κι' όμως μιὰ μέρα δλα άλλαξαν. Τὸ πρωτ' ήρθε ο χωριάτης με τὸ παιδί του, έδωσε τὰ κέρατα τὴς μητέρας γίδας μ' ένα σχοινί και τὴν τράβηξε μαζί του, ενώ τὸ παιδί κράταγε καλά τὸ κατσίκακι για νὰ μὴ φύγει. Έκείνο έφώναζε, χτυπιόταν. Τοῦ κάκου! Τὸ παιδί δὲν τὸ άφησε παρὰ μόνο δταν ο χωριάτης με τὴν γίδα βγήκαν στο δρόμο και ἡ μεγάλη αὐλόπορτα έκλεισε πίσω τους. Τότε τὸ κατσίκακι έτρεξε σάν τρελλὸ και άρχισε νὰ χτυπᾷ με τὰ κέρατά του τὴν πόρτα για νὰ τὴν άνοιξη. Καί σάν άπόκαμε πιά, έφυγε και πήγε και στάθηκε μπροστὰ στο γουρούνι.

— Βλέπεις, μωρό μου, τί σοῦ έλεγα; Έκανε εκείνο γυρullίζοντας. Πάει ἡ μητέρα σου, δὲν θά τὴν ξαναῖδῃς πιά.

— Γιατί; ποῦ τὴν πάνε; ρώτησε τὸ κατσίκακι τρέμοντας σύγκορμο.

— Νά, τὸ άφεντικό έλεγε τίς προάλλες πὼς δὲν μπορεῖ νὰ έχη δυὸ γίδες και καθὼς ἐσὺ εἶσαι θηλυκὸ και ἡ μάννα σου έγράφει πιά και δὲν άζει και πολλὰ πράγματα, τὴν πάει στο χαπάκη νὰ τὴν πουλήσῃ.

— Στὸ χαπάκη; Καί τί θά τὴν κάνη ο χαπάκης;

— Θά τὴ σφάξῃ. Νά τί θά τὴν κάνη. Δὲν στὸλεγα ἐγὼ πὼς ἡ ζωὴ έχει λύπες και βάσανα; Νά ἴδουμε πότε θάρθη κ' ἡ δική μου ὠρα.

— Έχεις δικιο, έχεις δικιο, έκανε τὸ μουλάρι. Κ' έμένα δὲν θά με σφάξουν, άλλα ποιός ξέρει σὲ τί γκρεμνοῦς θά με ρίξουν. Έτσι εἶναι, ἡ ζωὴ παιδί μου, τί νομίζεις;

Τὸ κατσίκακι όμως δὲν τοῦς άκουγε πιά. Μὲς στο μυαλό του στριφογύριζε μόνο αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἰδέα. Θά σφάξουν τὴν μαννούλα του. Ἀχ! τὸ ήξερε τί κακὸ, τί φοβερὸ ήταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Έτσι προχθὲς είχε πάρει τὸ άφεντικό μιὰ κότα και τὴν έσφαξε, και τὸ κατσίκακι είχε ἴδει με τρόμο τὸ πουλί, ποῦ στὴν άρχὴ φώναζε και τινάζεταν κ' ύστερα έμεινε άκίνητο. Κι' έτρεξε τρέμοντας και κρύφθηκε κοντὰ στη μητέρα του και τὴ ρώτησε:

— Μητέρα, τί έκανε τὸ άφεντικό τὴς κότας;

— Τὴν έσφαξε, παιδί μου.

— Καί τώρα δὲν θά ξανασηκωθῇ πιά;

— Οχι, θά τὴν μαγειρέψουν και θά τὴν φάνε.

Και τώρα, έτσι θάκαναν και στὴ δική του τὴν μαννούλα; Καί θά τὴν μαγειρεύουν και θά τὴν τρώγαν; Μὰ όχι, μὰ ήταν φρικτὸ, τρομερό! Λοιπὸν

είχε δικιο τὸ γουρούνι και τὸ μουλάρι; Καί ἡ ζωὴ ήταν μόνον πίκρες και βάσανα; Καί όμως ο οὐρανὸς ήταν δπως και πρὶν γαλάζιος και ο ήλιος έλαμπε και τὰ λειβάδια ήταν πράσινα. Έκει έξω δὲν μπορούσε νὰ εἶναι έτσι άσχημα δπως έδω. Ἀχ, νὰ μπορούσε νὰ πάη. Νά φύγῃ από δὼ μέσα ποῦ δλοι ήταν έτσι κακοί και άγριοι, μπορεῖ και νὰ έδρισκε πουθενά τὴ μαννούλα του και νὰ πήγαινε στο χαπάκι για νὰ τὸ σφάξουν κι' αὐτὸ μαζί της. Περίμενε ὠρες δλόκληρες, ζαρωμένο σὲ μιὰ γωνιά, ὥσπου βγήκε ἡ γυναίκα τοῦ χωριάτη για νὰ πάρη νερὸ και άφησε τὴν πόρτα τὴς αὐλὴς άνοιχτὴ. Τότε πετάχτηκε έξω κι' έτρεξε μ' ελξη τὴν γρηγοράδα τὼν ποδιῶν του. Τώρα τουλάχιστο ήταν μόνο του, δὲν είχε τὴ μαννούλα του άλλα θά πήγαινε νὰ ψάξῃ νὰ τὴν βρη... Ἀξαφνα, απ' τὸν δρόμο είδε νὰ ξεπροβάλλῃ ο χωριάτης. Γύριζε πίσω και κρατούσε τὸ σχοινί ποῦ είχε δέσει πρὶν τὴν μάννα του, τυλιγμένο και κρεμασμένο από τὸ χέρι.

Ωστε λοιπὸν. δλα είχαν τελειώσει. Τὴ μαννούλα του τὴν είχαν πουλήσει στο χαπάκη και τώρα θά τὴν έσφαζαν. Ἰσως νὰ τὴν είχαν κιόλας σφάξει. Ένοιωσε πὼς δλα γκρεμίστηκαν μέσα του. Τὰ λειβάδια δὲν ήταν πιά πράσινα και ο οὐρανὸς δὲν ήταν πιά γαλάζιος και ἡ ζωὴ δὲν ήταν πιά όμορφη. Ω, καθόλου μὰ καθόλου δὲν ήταν πιά όμορφη!

Ο χωριάτης τὸ άντελήφθη κ' έτρεξε νὰ τὸ πιάσῃ. Τὸ κατσίκακι δοκίμασε νὰ τρέξῃ, άλλα τὰ γόνάτα του ελύγιαν. Ένοιωσε ποῦ τὸ έπιασαν και τοῦ έδωσαν στὰ κέρατά του τὸ σχοινί. Καί με σκυφτὸ κεφάλι ακολουθούσε τὸ πεπρωμένο του.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

Τὸ Καλοκαίρι πέρασε Γεμάτο από δροσιά Στου κήπου τὰ δρομάκια Στὸν έρχομό του έροίγησαν Τὼν δέντρων τὰ κλωνία Κι' οί λέπνες, πάντα πρόσχαρες, Ἀρχίσαν τραγουδάκια.

Οί πασχαλιές καλόκαρδες, Δειλά κι' οί νερατζιές Τὰ κλώνια τους άπλώσαν Καί, σμίγοντας τὰ λούλουδα Γαρουφαλιές, τριανταφυλλιές, Τὸ καλοκαίρι ὡς πέρασε Γλυκὰ τὸ στεφανώσαν.

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

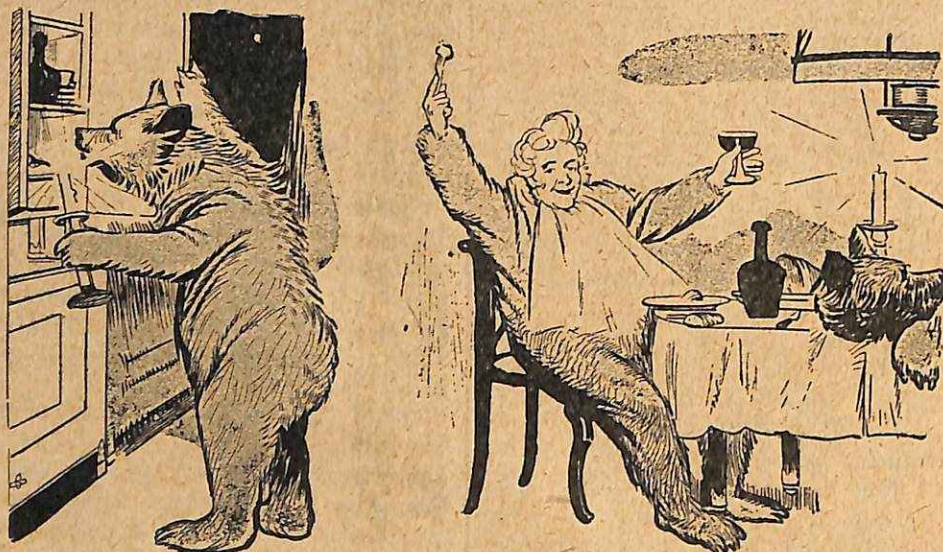

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

ΙΖ'.

«Ο κόντε-Πίπης δεν ξέρει πιά τί να πῇ καὶ τί νὰ κάνει. Ούτε νὰ φύγῃ βλέπει, οὔτε νὰ καθήσῃ. Μὲ τὰ χέρια μπροστά, πασπατεύοντας, προχωρεῖ σὰν σκοτεινὰ καὶ στὴν τύχῃ. Σκοντάφτοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνεβαίνει τρεῖς σκαλιὰ καὶ βρῖσκεται σὴν τραπέζα, πού τὴ φωτίζει ἀμυδρὰ ἓνα κερί.

— Μπᾶ, νὰ πᾶς ἡ δογὴ, μουρμουρίζει, ψυχὴ κι' ἐδῶ-μέσα!... Αὐτὲς οἱ κυρίες μὲ δέχονται σὰν κλέφτη; Καλὰ λοιπόν, θὰ τοὺς φερῶ κι' ἐγὼ σὰν... ἀρκούδα! Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔχω μιὰ πείνα φοβερὴ!

Ἀλήθεια, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θάτρωγε καὶ θάπινε σὺν χορὸ, εἶχε φύγει ἀπ' τὸ σπίτι του σχεδὸν νησιτικός. Πᾶει ἴσια σὺν μουφρῇ, ψάχνει μὲ τὴν κερί καὶ βρῖσκει κοιτόπια, ρυζόγαλο κι' ἓνα μπουκάλι κρασί κοκκινέλι. Ἄ, ὦραϊα!

Βγάζει τὸ κεφάλι του, βγάζει τὰ χέρια του, — μὴν τρομάζετε! τὴ μάσκα δηλαδὴ καὶ τὰ γάντια πού παρίσταναν κεφάλι καὶ μπροστινὰ πόδια ἀρκούδας, — κἀνεται σὺν τραπέζι κι' ἀρχίζει τὸ φαγοπότι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η 30 ΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΘΩΣ διατρέχω τὴ βραδινὴ ἐφημερίδα, τὸ μάτι μου πέφτει σὲ μιὰ παράξενη εἰδηση: Πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ ἡ Τριακονταετηρίς τοῦ Κινηματογράφου. — Ποῦ; πότε; ἀπὸ ποιοῦς; Δὲν ξέρω, δὲν μ' ἐνδιαφέρει, δὲν θὰ λάβω βέβαια μέρος στὴ γιορτὴ... Ἀπαρῶ ὅμως καὶ προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ: Πέρασαν ἀληθινὰ τριάντα χρόνια ἀφ' οὗ ποὺ φάνηκε ὁ πρῶτος Κινηματογράφος;... Ναι, τόσα θὰ εἶναι... Γιατὶ ἐγὼ ἤμουν σχεδὸν παιδί ὅταν μὲ τόση περιέργεια κι' εὐχαρίστηση, παρακολουθοῦσα τὴς πρῶτες δοκιμὲς.

Τότε ἀκόμα ἡ ἐφεύρεση ἦταν σὰν σπάρτανα. Ἦσαν δηλαδὴ τὴν ἀρχή, τὴ βάση, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν καὶ νὰ τελειοποιήσουν ἐφαρμογές. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ σὰς εἶναι βέβαια γνωστὴ: Ἄν ζωγραφίσουμε ἓνα πρᾶγμα κινού-

μενο, — π. χ. ἓνα χέρι πού σηκώνεται, — σὲ πέντε ἔξη στάσεις, ἀπ' αὐτὲς πού παίρνει καθὼς κινεῖται, καὶ κάμουμε τὴς εἰκόνες αὐτὲς νὰ περάσουν διαδοχικὰ καὶ γρήγορα μπροστὰ στὰ μάτια μας, θὰ ἰδοῦμε τὴν κίνησιν, τὸ σῆμα αὐτοῦ τοῦ χεριοῦ. Γιατὶ τὸ μάτι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῇ λίγο τὴν ἐντύπωσιν κι' ἀφοῦ λείψῃ τὸ ἀντικείμενο πού τὴν παράγει. Ἐξακολουθεῖ δηλαδὴ νὰ βλέπῃ μιὰ εἰκόνα, κι' ἀφοῦ περάσῃ αὐτὴ κι' ἔρθῃ στὴ θέσιν τῆς ἄλλης.

Ἔτσι δέονται ἡ μὴ μὲ τὴν ἄλλην οἱ διαδοχικὲς εἰκόνες πού παριστάνουν ἓνα πρᾶγμα πού ἀλλάζει ὀλοένα στάσεις, πού κινεῖται, κι' ἔτσι μπορούμε νὰ βλέπουμε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κινούμενο, ζωντανό. Θὰ εἶδατε πολλὰ φορὲς ἓνα παιγνίδι, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ διπλὴ εἰκόνισσα, δεμένη στὴς ἄκρες μὲ δυὸ κλωστές, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ τὴν περιστρέφουμε γρήγορα μπροστὰ στὰ μάτια μας. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, π. χ. εἶναι κεφάλι παιδιοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἀπὸ πίσω, ἓνα ψηλὸ καπέλο. Ἀλλὰ καθὼς περιστρέφουμε τὴ διπλὴ αὐτὴ εἰκόνισσα, βλέπουμε μόνο μιὰ: ἓνα κε-

φάλι παιδιοῦ μὲ ψηλὸ καπέλλο. Νὰ ἡ πρῶτὴ ἀρχὴ τοῦ Κινηματογράφου.

Ἀλλὰ ἔκαναν κι' ἄλλα τέτοια παιγνίδια, πολυπλοκότερα. Ζωγράφιζαν πολλὰς στάσεις ἐνὸς κινούμενου πράγματος, ἔδεναν τὴς διάφορες εἰκόνισσες σ' ἓνα βιβλιάρκι καὶ μᾶς ἔδιναν τὴν δὴγία νὰ τὸ φυλλομετρήσουμε γρήγορα-γρήγορα. Μὲ πόση ἐκπληξὴ καὶ χαρὰ βλέπαμε τότε ἓνα πρόσωπο νὰ ἀνοίγει-κλείνει τὰ μάτια ἢ νὰ βγάξῃ τὴ γλῶσσαν! Ἐ, τὰ μαγικά αὐτὰ βιβλιάρκια, ζωγραφισμένα πρῶτα μὲ τὸ χέρι, ἔγιναν πολὺ τελειότερα ὅταν βρέθηκε ἡ στυμμοτυπία, ἡ φωτογραφία δηλαδὴ πού γίνεται σὺν λεπτό. Δέκα, εἴκοσι, τριάντα τέτοια μικρὰ ἐνσταντὰ ἀποτελοῦσαν τὸ κινηματογραφικὸ βιβλιάρκι. Καὶ γυρίζοντας γρήγορα τὰ φυλλάρκια του, μπορούσε νὰ βλέπῃς ὁλόκληρη σκηνή. Ἦταν πιά μιὰ ἀληθινὴ ταινία... κομμένη καὶ ραμμένη.

Ἐπειτα ὁμως σοφίστηκαν νὰ φέρουν ὀλάκερη τὴν ταινία τῶν ἐνσταντὰ καὶ, μ' ἓνα κάποιο μηχανήμα, νὰ τὴν κάνουν νὰ ξετυλίγεται γρήγορα. Αὐτὸς, παιδιὰ μου, ἦταν ὁ πρῶτος-πρῶτος Κινηματογράφος πού τὸν ἔλεγαν τότε Κινηματοσκόπιο. Καὶ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅταν ἦρθε κι' ἐδῶ ἡ «μεγάλὴ ἐφεύρεση». Ἦταν ἓνα κουτί σὰ στερεοσκόπιο, μὲ φακοὺς. Κολλοῦσες τὰ μάτια σου σ' αὐτοὺς κι' ἔβλεπες μέσα... ἓνα πινόγραμμα κινούμενο. Κάποιο μηχανήμα ξετύλιγε τὰ ἐνσταντὰ τῆς ταινίας, πού οἱ φακοὶ σοῦ τὰδεῖχναν καὶ μεγαλύντερα. Ἐπιτέλους σοφίστηκαν νὰ προβάλλουν σὲ μιὰ ὀθόνη αὐτὰ τὰ ἀλλεπάλληλα ἐνσταντὰ μὲ τὸν παλιὸ τρόπο τῆς «μαγικῆς λυχνίας» τελειοποιημένο (δυνατὸς φακός, δυνατὸ φῶς, ξετυλιχτικὸ μηχανήμα ἡλεκτρικὸ, ταινία ἀπὸ γκελατίνη κτλ.). Ἦταν πιά ὁ σημερινὸς Κινηματογράφος, ὁ τέλειος. Κι' ἀπὸ τότε πού πρωτοφάνηκε αὐτός, ἔχουν περάσει τριάντα χρόνια...

Δὲν μπορεῖ κανένας νὰ ρηθῇ πὼς ἡ ἐφεύρεση εἶναι μεγάλῃ. Πλουτίζει τοὺς ἐπιχειρηματίες, διασκεδάζει τὸ κοινὸ καὶ διατηρεῖ αἰώνια τὴ θεατρικὴ τέχνη τῆς ἐποχῆς πού ἄλλῃ φορὰ χανόταν μαζί μὲ τοὺς ἡθοποιοῦς. Ἐμεῖς π: χ: ἰδεῖν δὲν ἔχουμε πὼς ἐπαίξαν οἱ μεγάλοι ἡθοποιοὶ πού δὲν προφθάσαμε νὰ τοὺς ἰδοῦμε: μιὰ Ριστόρι, ἓνας Τάλμας, ἓνας Ἰρβίγκ. Οἱ μεταγενέστεροι ὅμως θὰ μποροῦν νὰ βλέπουν ζωντανὴ τὴ Σάρα Μπερνάρ καὶ νὰ κοῦν ἀκόμα τὴ φωνή της. Γιατὶ σὲ κάποιο Μουσεῖο θὰ ὑπάρχουν φυλαγμένες οἱ σχετικὲς κινηματογραφικὲς ταινίες καὶ οἱ φωνογραφικὲς πλάκες. Ναι, ἀλλὰ κανένας πάλι δὲν μπορεῖ νὰ ρηθῇ πὼς, σήμερα τοῦλάχιστο, γίνεται μιὰ κατάχρησιν Κινηματογράφου. Ἡ μεγάλῃ ἐφεύρεση ὠφέλησε καὶ ὠφελεῖ ἀλλὰ ἐβλάψε καὶ

βλάπτει. Προπάντων τὸ ἀληθινό, τὸ ζωντανὸ δραματικὸ θέατρο, πού κινεῖ, ἐνεργεῖ νάντικατασταθῇ μὲ βουδὲς κινούμενες εἰκόνες, μὲ μιὰ παντομίμα. Ἐδῶ μάλιστα στὰς Ἀθήνας, πού ποτὲ ὁ κόσμος δὲν ἀγάπησε τὸ δραματικὸ θέατρο καὶ ποτὲ δὲν τὸ ὑποστήριξε ὅσο τοῦ ἀξίζει, — γι' αὐτὸ δὲν ἔχουμε ἀκόμα οὔτε μιὰ Ἐθνικὴ Σκηνή, — ὁ Κινηματογράφος, πού ἀμέσως τοὺς τράβηξε καὶ τοὺς ἀπορρόφησε ὅλους, ἔκαμε νὰ παραμεληθῇ ἀκόμα περισσότερο τὸ δραματικὸ θέατρο, καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια φωτοζωεῖ. Ἐ, αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη ζημία κι' ὀλη ἐξαιτίας τοῦ Κινηματογράφου.

Ἡ ἀλήθεια πάλι εἶναι, πὼς εἰς τι βλέπει κανεὶς σὺν Κινηματοθέατρο, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἴδῃ σὺν πραγματικόν. Βέβαια, εἶναι προτιμότερο νὰ βλέπῃς ζωντανὸ ἓνα μεγάλο ἡθοποιὸ καὶ νὰ κοῦς τὴ φωνή του. Κι' εἶναι προτιμότερο νὰ βλέπῃς ἓνα ἐξοχο δρᾶμα σὺν ἀληθινὸ θέατρο, παρά σὺν Κινηματογράφῳ ὡς παντομίμα. Ἀλλὰ σὺν Κινηματογράφῳ εἶναι πάλι οἱ μεγάλες σκηνὲς «ἐκ τοῦ φυσικοῦ», τὰ ταξίδια, τὰ τοπία, τὰ περιεργὰ τοῦ κόσμου, τῆς φύσης, τῆς ζωῆς. Μὰ γι' αὐτὰ καὶ γι' αὐτὰ ἔκαμε τέτοια κατὰκτηση ὁ Κινηματογράφος. Εἶναι ἡ τελειότερη πραγματογνωσία πού θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Τὶ πολὺτιμο πρᾶγμα γιὰ τὸ Σχολεῖο, γιὰ τὴ νουλαία, γιὰ τὸ λαό! Ἀφίνω δὲ πού καὶ τὰ καθαυτὰ θεατρικὰ ἔργα ὁ Κινηματογράφος τὰ παρουσιάζει μ' ἓναν πλοῦτο, μὲ μιὰ ἀφθονία σκηνογραφιῶν καὶ προσώπων, πού τὸ θέατρο, ὅσο μεγάλο, ὅσο πλούσιο κι' ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ παρουσιάσῃ. Τὶ τὰ θέλετε! Καὶ τὰ δυὸ χρειάζονται. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ βλάπτῃ τὸνα τᾶλλο. Ἀλλὰ σὺν κόσμῳ, δυστυχῶς, πολλὰ πού δὲν ἔπρεπε γίνονται...

Σὲς ἀσκέζουμαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

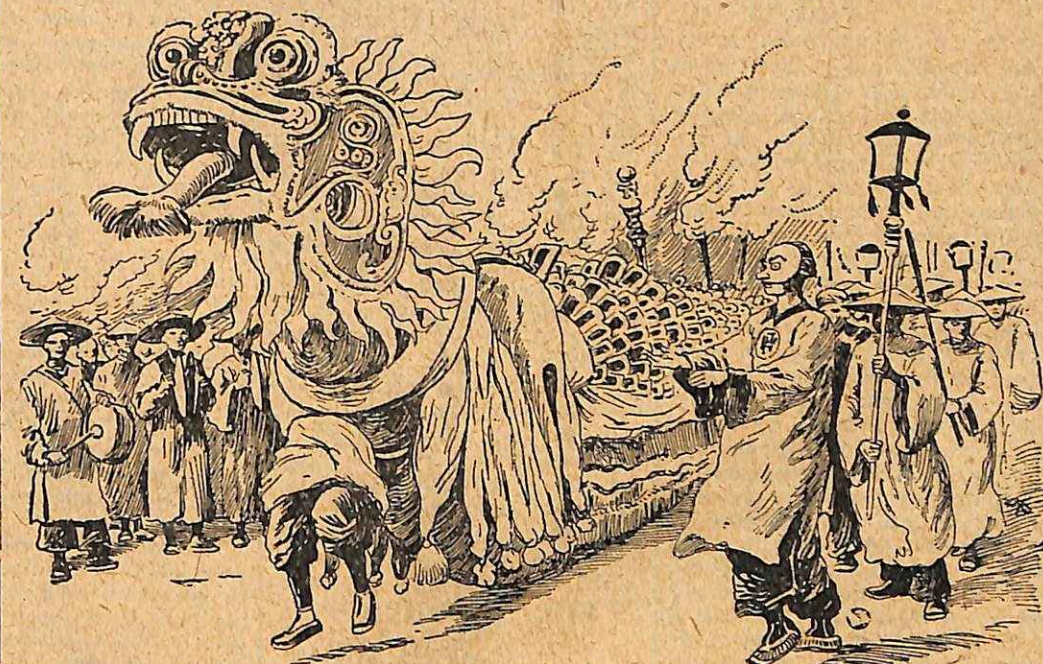
— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Δούση φίλησε τὸ μπαμπά της ὅταν ἔφυγε, δίχως νὰ τοῦ πῇ τίποτα. Κι' ὅμως, μὲ πόση λύπη νοσταλγοῦσε τὸν καιρὸ πού ὁ κ. Καρινὺ δὲν τὴν ἀφίνε στυγμὴ μοναχὴ της. Τὶ μάγια ἐπιτέλους τοῦχε κάμει αὐτὸς ὁ διαβολομένος Ἀνναμίτης καὶ τὸν εἶχε ἀλλάξει ἔτσι;

Ὁ Φραγκίσκος ὅμως ἤξερε καλὰ αὐτὰ τὰ «μάγια». Κι' ἦταν βέβαιος ὅτι κι' ἀπόψε θὰ πηγαῖναν πάλι σὺν καταραμένο χασισοποτεῖο.

Τὶ κακὸ νὰ τραδηγεῖ ἔτσι ἀπ' αὐτὸ τὸ δηλητήριον! Τὶ δυστύχημα καὶ γι' αὐτόν, καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ, καὶ γιὰ τὴν «ἐταιρία»!..

Μὰ οἱ σκέψεις αὐτὲς ἔφυγαν εὐθὺς, ὅταν τὰ παιδιὰ εἶδαν ἀπὸ μακριὰ νὰ πλησιάζει ἡ νυκτερινὴ πομπή, μέσα σὲ λαμπάδες, σὲ πυροτεχνήματα καὶ μουσικὲς. Τὸ θέαμα ἦταν ἐξαιρετικόν.

«Τὸ θέαμα ἦταν ἐξαιρετικόν...» (Σελ. 137, στ. β')

— Τὶς λές, μιὰ φωτογραφία; εἶπε ὁ Φραγκίσκος στὴ Δούση. Ἐχω στὴν κάμαρά μου ἀρκετὸ μαγνήσιο καὶ φαντάζομαι πὼς θὰ πετύχει ἡ πλάκα μου. — Ναι, ναι! φώναξε ἡ Δούση Τρέξε γρήγορα νὰ φέρῃς τὴ μηχανή σου καὶ τὸ μαγνήσιο. Θὰ στεῖλω στὴς φίλες μου στὴ Γαλλία.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Δούσης ἦταν διαταγή γιὰ τὸ Φραγκίσκο. Μὲ δυὸ πηδήματα μπῆκε σὺν σπίνι κι' ἔφτασε στὴν κάμαρά του. Τὴ στιγμὴ πού ἦταν ἑτοιμος ν' ἀνοίξῃ, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε κά-

ποιο θόρυβο μέσα στὴ διπλὴν κἀμαρα, πού ἦταν τοῦ κ. Καρινὺ. Στάθηκε σαστισμένος κι' ἀκούσε μὲ

Μιὰ δυνατὴ πράσιν λᾶμψη πετάχτηκε ἀπὸ τὴ συσκευή... στοι αὐτοὶ ἐ-

τομαζόνταν νὰ πάρουν τὸ κουτί μὲ τὸ μηχανήμα, μὰ φαίνεται ὅτι ἄκουγαν προσεχτικὰ τὴς ὁδηγίας πού τοὺς ἔδινε ἀπὸ τὸ παράθυρο κάποιοι πέμπτοι ἀγνωστοί.

Τὰ σπίνια τῶν ἀποικιῶν ἔχουν πάνω ἀπὸ τὴς πόρτες φαγγίτες, πού χρησιμεύουν γιὰ νὰ σχηματίζουν ρεῦμα στὴς ζεστὲς ἡμέρες. Ὁ Φραγκίσκος ἔφερε σιγά-σιγά ἓνα τραπέζι ἀπὸ μπαμποῦ,

ἀνέθηκε ἀπάνω κι' ἔφτασε ὡς τὸ φαγγίτη. Ἀπὸ κεῖ μπόρεσε νὰ ἴδῃ μέσα στὴν κάμαρα.

Μέσα σὺν σκοτάδι, δὲ μπόρεσε νὰ διακρίνῃ παρὰ μόνο σκιές, πού σκύθανε γύρω σὺν τραπέζι. Ὁ φίλος μας κατὰλαβε ἑμέσως τὸ σκοπὸ τῶν ἀγνώστων: πάνω σὺν τραπεζί ἔκεινο ἦταν τοποθετημένο τὸ μηχανήμα τοῦ πατέρα του!

Θὰ τοῦ παίρνουν;..

Μέσα στὴ λάμψη τῶν βεγγαλικῶν, πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ δρόμο, ὁ φίλος μας διέκρινε τέσσερις ἄνθρωποι μὲ μάσκες, πού τὴς διακαιολογοῦσε ἡ γιορτὴ τῆς ἡμέρας.

Οἱ ἄγνωστοι αὐτοὶ ἐτομαζόνταν νὰ πάρουν τὸ κουτί μὲ τὸ μηχανήμα, μὰ φαίνεται ὅτι ἄκουγαν προσεχτικὰ τὴς ὁδηγίας πού τοὺς ἔδινε ἀπὸ τὸ παράθυρο κάποιοι πέμπτοι ἀγνωστοί.

Ὁ Φραγκίσκος εἶχε ἰδεῖ ὅτι τοῦ χρειάζονταν. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ φαγγίτη καὶ συλλογίστηκε τί νὰ κάμῃ. Ν' ἀφίγῃ νὰ πάρουν τὸ μηχανήμα; Ποτέ! Νὰ φωνάξῃ βοήθεια; Θὰ ἦταν μάταιο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται
τοὺς φίλους τῆς: Σταυρ. Γ. Φουντου-
λάκη (ἐίμαστε σύμφωνοι· ἔσταιτα).
Ἀνδρείου Πολέμιστην (μὴ ἀνο-
πομονῇ) τὰ διαδύχα μὲ τὴν αἰσθη-
τικὴν περιμένα ἐν ἐντυπώσεις σου).
Ἀντίβαν (ἔσταιτα) ὁ γιὸς τοῦ ποιη-
τοῦ Κωστή Παλαμά, ὁ Δάαντρος
Παλαμάς, λογοτέχνης κ' αὐτὸς δια-
κεκριμένος· ποιητῆς, κριτικοῦ καὶ
— ἔρριπται δὲ κ' ἔχει θέση στήν
ἑθνικὴν Τράπεζαν· Σουλῆαν Βα-
σίλισσαν (ἐλάβε· ὀνησάτω) ἔχοντα

νάρχησε πάλι να μου γράφει.)
Πέταλον Κρίνου (παραγγελία σου εξετασθήτω) **Δευκόν** **Δοτέρα** (έσταιλα) τα Παιδικά Πνεύματα ποδ' εσταιλας, δυστυχώς δὲν μπορῶ νὰ τὰ χρησιμοποήσω, γιατί εἶναι γραμμένα μαζί με τὸ νῆμα σου ποδ' πρέπει νὰ φυλαχθῇ ἄλλοθ' δὲν εἶπα ὅτι τὸ κίβη τι πρέπει νὰ γράφεται χωριστά, γιατί χωριστὰ φυλάσσεται;) **Σωσάννη** **Αντ.** **Κομύτου** (ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη· ὅλα εσταιλα· εὐχαριστῶ πολύ) **Αναδρομὴν τῆς Ἀττικῆς** (δὲν γνωρίζω τὸν συγγραφέα ποδ' μου λέει δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς γνωστούς, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς δοκίμους· αὐτὸν μόνο νὰ κοιτάξω τὴ γλῶσσά· ὅχι δὲ, τι γράφει ὁ καθένας, ποδ' εἶν' ἐλευθερος... γιατί δὲν πληρώνει φόρο;) **Πατρία** (γνωστὸ τὸ ἔθνος· εἶναι καὶ ἄλλοι) **Δ. Κ. Σφαῖλλον** (νὴ λυποῦν ποδ' ἤρθες καὶ ἐγὼ ἔρχομαι καὶ τὸν κ. Βανόπουλο καὶ εὐχάριστα, ἔχθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ γνωριμία σου· εἶδες; σὲ πήρε καὶ γιὰ μεγάλο, ἔτσι ὥρατα ποδ' μιλοῦσες, καὶ μ' ἐκπλήξη τοῦ ἀκουσῶ πῶς δὲν εἶσαι οὐτε θεατεσσάμεν χρόνων!) **Ρήγισσαν τοῦ Νείλου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἀχιλ. Γερακωστόπουλον** κτλ. κτλ.

Κολοκοτρώνη, Ζακυνθινὸ Γιούλι, Μαρίαν Κζ. (έσταιλα.)

Κρίναι, Σανθόπιον, Αναδρομὴν τῆς Ἀττικῆς, Κ. Ἀρετόπουλον (Π. Πνεύματα καὶ κομμάτια σὺς γιὰ τὴν Σελίδα ἑαδα.)

Εἶς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μ. τ. τὴν 22 Μαρτίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 225 Διαγωνισμοῦ.
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 27 Μαΐου]

241. Δεξιόγραφος

Σὲ τόσον κακὸ αἶσθημα μπροστὰ Καθένας τὰ ἐπιφωνήθη· ἄ·
 Μὰ τὴν αὐτὰ τὰ δυὸ εἰς ἐνώση.
 Ἐνὸ ὥροιο δέντρο θὰ φυτρώσῃ
 Ἐξερωντῆς τοῦ Μεξικοῦ

242. Μεταγραμματισμός

Γιὰ νὰ κατεβῆς καὶ-πέρα
 Καὶ νὰ κόνης, τοῦ λουτροῦ σου,
 Σοὺ χρειάζονται λεπτὰ.
 Μὰ μπορεῖς νὰ τὰποκτήσεις,
 Ἀν σὺ κόψῃ τὸ μυαλό σου
 Ἀντὶ Φι κα γράψῃς Τά.
 Ἐλπίς τῆς Ανατολῆς

243. Ἀναγραμματισμός

Μιά πόλη σὸ Μοριά
 Τὴν ἀναγραμματίζω
 Καὶ σὲ χωράει ἀπ' ὅ
 Τὴ μετασηματίζω.

244. Δημιῶδες Αἶνιγμα

Σὲ κήπο δὲ φυτεύεται
 Σὲ περιβόλι ὅχι·
 Ὁ βασιλιάς τὸ γεύεται
 Καὶ ὁ καθένας τὸ χει.
 Λουλούδι τῆς Ἀνδρῶν

245. Ἀσθῆ

* * * * *
 Ὅριζοντίως
 πῆλεις τῆς Ἰτα-
 λίας· καθ' ὅσον
 βασιλεὺς τῆς
 Περσίας· δια-
 γωνίως νήσος
 τοῦ Αἰγαίου
 καὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.
 Παντελής Ι. Κούκης

246—250. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ προσθήκη ζεύγους συμφῶ-
 νων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκά-
 στεν τῶν κατωθι λέξεων, νὰ σχη-
 ματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ
 ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀφή, ὕμνος, διος, βοῶ, ὄρος.
 Μεγάλῃ Ἑλλάς

251—255. Μισαὶ Λέξεις

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ κατωθι
 λέξεις, χωρισμέναι ἀκρ. βῶς εἰς τὰ
 ἡμίση των:

Τολμ—Χαρι—Δαν—Διοδ—Εκβα
 (Πᾶσαι κύρια ὀνόματα)

Κίεβρος

256. Φωνηεντόγραφος με Φράσιν

Τὴ προσθήκη ἑνὸς καὶ τοῦ αὐ-
 τοῦ φωνήεντος, ὅσα ἐθέλῃ πορὰς
 ἐπαναλαμβάνομεν, εἰς ἕκαστον
 τῶν κατωθι σωρῶν συμφῶνων,
 τῶν ὁποίων ἡ τάξις δύναται νὰ
 μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν τέσ-
 σαρες λέξεις ἀποτελοῦσαι φράσιν:

π γ τ κ λ ρ γ π τ μ

Ἀφισμένο Κυμα

257. Φωνηεντόλιπον

τ χ ς ξ λ ν ν - π ρ θ τ ν - τ λ θ ν

Ἀττικὴ Λογὴ

258. Γρίφος

Τ ἄρημα

Καὶ

Δημ. Χ. Παπαϊωάννου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

259. Mots en Triangle Syllabique

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

1.—Qui se renouvelle tous les ans.

2.—Substance du tabac venimeuse.

3.—Étourdissement extrême.

4.—Qui n'est pas malade.

5.—Note de musique.

Vericalement aussi les mêmes mots.

Ἡλιογέννητη

Σημ. — Εἰς τὴν ὑπ' αἰθ. 237—

239 Ἀσκήσιν τοῦ προηγουμένου
 φύ λόγῳ, ἐγέναντο δύο λαθῆ: Ἀντὶ
 Consonneuses, διόρθωσας Con-
 sonances. Παρελεφθῆ ἡ εἰσὶς τὸ
 ψε· δώνυμον τοῦ συνθέτου: Κα-
 μάρι τῶν Γονέων.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 2

17 Ἀδύμας (Ἀδύμ, ἄς.)—18.

Φινεύς-φονεύς.—19. Ἀθῆναι· Ἀ-
 θηνά.

20. ΔΑΒΑΡΟΝ 21. Ἦταν τὸ ἴ

ΑΜΑΣΙΣ αἰο πρόσωπο.—

ΒΑΣΙΣ 22. ΙΟΥΣΤΙ-

ΑΣΙΑ ΝΙΑΝΟΣ (Ἰνος, Στανά·

ΡΙΣ υἱός, Στανά·

ΟΣ Τίτος, Νῆος, οὐ

Ν τός.)—23 ΦΛΣ-

ΔΚΜΖ = Φίλος δοκίμαζε. (Φω-

τεινός, Λεπτός, Σοφός, Δόλιος.

Κάθιστος, Νότος, Ζενίθ.)—24.

Ἄλυν διαβάς, μεγάλην ἀρχὴν κατα-

λύσεις, (α, λην διὰ βάς, μέγα λι-

ναρ, χήν, κά, τά, λ' εἰς ις.)—25.

Racine, Lafontaine, Boileau

(racine la fontaine boit l'eau.)

—26. Égée, Érée, Être, Éole,

Élie.

Ἐξεδόθη:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ πρῶτον, αὐτοτελὲς ὅμως, μιᾶς «Κοινωνικῆς Τριλογίας»
 (Πλούσιοι καὶ Φτωχοὶ — Τίμιοι καὶ Ἀτιμοὶ — Τυχεροὶ καὶ
 Ἀτυχοὶ.)

Βιβλίον γιὰ δολοῦς. — Ὁγκώδης τόμος, πυκνοτυπωμ. νος, ἀπὸ
 320 σελίδες, ἐν τῇ σειρᾷ τῶν Ἀπάντων, με ὥρατον ἐξώφυλλον.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 30

Καὶ ταχυδρομικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 33 50, διὰ τὸ Ἐ-
 ξωτερικὸν δρ. 36.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑξ. 10 τὸ πολὺ λέξεις με
 ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τί-
 μημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
 λεπτά ἡ λέξις, με πλάγια δὲ στοιχεῖα
 λεπ. 70 καὶ με κεφαλαία δραχ. 4.
 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 3.
 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—244)

Ἀποτελέσματα (ΚΕ'—1229): Ἀπαντή-
 σεις 17. Βραβεύονται: ΜΑΡΑΜΕΝΟ
 ΓΑΡΥΦΑΛΟ (3 εἰσιογραφίαι), ΡΟΔΑΛΗ
 ΑΥΓΟΥΛΑ (2 κάρτες).

ΠΕΤΑΛΟΝ ΚΡΙΝΟΥ, ΕΛΕΥΘ. ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ

(ΚΕΤ'—245)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 ΑΓΡΑΦΩΝ ΚΩΜΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ
 Προθεσμία 40 ἡμερῶν. Βραβεῖον τὸ
 «Μεγάλο παιδί»
 Δίσις: κ. Γεώργιον Ἰωάννου Καροῦ-
 ξον (διὰ Υἱὸν τῆς Νυκτός). Ἡράκλειον
 Κρήτης.

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

(ΚΕΤ'—246)

Κοινάκι—Βαρούχα.

Υἱός τῆς Νυκτός

(ΚΕΤ'—247)

Ἡ ΝΙΡΒΑΝΑ παρατείνει (ΚΕ' 1291)
 Διαγωνισμὸν. Παρακαλεῖ τὰ νέα
 διαπλάσπουλα καὶ τὴν ὑποστηρίξουν.
 Βραβεῖα: Τηλεσκόπιον, Μιγρίδι, Διὰ-
 πλάσις 1922, 1923 καὶ 1924. Ἑλὲνη Ἀγ-
 γελοπούλου, Πατάφη 19, Θεσσαλονίκη.

(ΚΕΤ'—248)

Ντόριαν, Χανουμάι, Νιόβη, Νοικο-
 κυρόλα, Σμυρνοτιάτι, Εἰδωνάκι,
 ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστινὰ; (Διὰ Ἑλ-
 λην Σανθοπούου, Σαλιόπουλη 4, Ἀθή-
 νας). — Μαρκηρία Πομπανόου, Πριγκί-
 πισσα, Ἀττικὴ γὰν

(ΚΕΤ'—249)

Πρωτοπαίνοντες στὸ σαλονάκι τῆς
 διαπλάσεως, χαίρομεν διὰ τὰ
 διαπλάσπουλα.
 ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ, ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ, Μ. Μυ-
 στικὰ στελέχη· λάβατε:

ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ, ΑΓΝΟΥΛΑ

(ΚΕΤ'—250)

ΝΥΦΟΥΛΑ ΤΟΥΡΑΝΟΥ εὐχαριστῶς· στεί-
 λε στή Δίσις: Σταυρούλα Παπάζο-
 γλου, π. γ. Κίον.

ΑΓΝΟΥΛΑ

(ΚΕΤ'—251)

Οἱ με ψήφισαν τοὺς εὐχαριστῶ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

(ΚΕΤ'—252)

ΣΥΛΛΟΓ. Σ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Τὸ ὡραῖότερον ψευδώνυμον π' ὁλοῦν-
 ταν φέρει τοὺς ἀγῶνες τοῦ 1921
 εἶναι:

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21

Ἐμπρός! Διαπλάσπουλα! ὅλοι ψη-
 φισατέ το!!

Δημοψ. τοῖς ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΕΩΣ

(ΚΕΤ'—253)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ

Καπετὰν Βενιζέλα, χὰ! χὰ! τί σα-
 φαρίτεις; Εἰσαὶ γιὰ τὸ Φρονόκο-
 μεῖο Κακίους!

Μικρὸ Λόφος, Μέγα Ναπολεόν, ποῦ
 ἐμάθατε αὐτὰς τὰς ἰδιότητες;

Ἀρχηγός: ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΕΩΣ

(ΚΕΤ'—254)

Ἀνταλλάσσομεν κάρτες, τετραδιάμις. Σ' ὁ-
 σους ὀφείλω τετραδιάμις ἂς ἐνα-
 γράψουν νὰ τοὺς στείλω. Δίσις (ΚΕΤ'
 —259).

ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΕΩΣ

(ΚΕΤ'—255)

Ἀνκόκυλα, Δροσούλα, Γαλαξία, Κ
 ραγεωγράψου! Ἀλλάζομεν Μ. Μ
 (Δίσις: Ρ. Ο. Box 78 Λευκωσία).
 εὐχαριστῶ πολύ. ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΟ

(ΚΕΤ'—256)

Μπροβὸ στοὺς Ἀφανεῖς Μὲ μιὰ φ
 βέρα διέλυσαν τρεῖς Σπυλλόγους.
 ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΟ

(ΚΕΤ'—257)

Γεῖά σας, μαρὲ παιδιὰ!

ΠΕΡΙΟΥΜΠ

(ΚΕΤ'—258)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ καρτῶν
 (86 ἀπαντήσεις). Ὁ κληρὸς Βο
 βεψε τοὺς: Νεκρολούλουδον Τριαντ
 φυλλένια, Φιλόσοφον, Μεγάλη Ἑλλάδ
 Πανταχὺ Παράν, Ἑλευθ. Ρουσσάκη
 Ἰδανισμό, Γλυκὸ Χαρόμελο. Αὐτοῖς
 ὑπερνευχαριστῶ. Προσμένω Δίσις
 ταχυδρομικά. Δίσις (ΚΕ' 962).

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

(ΚΕΤ'—259)

Βρὲ γέρο «Φαράφ», γιατί εἶσαι κακ
 Ἐνοια σου καὶ στὸ Βόλο με τὸ ο
 διοτηλέφωνο· μαθαίνουμε τι πράττεις.
 Ἀεράκι τοῦ Βόλου, Ὁνειρον τοῦ Ἑλλ
 νισμοῦ

(ΚΕΤ'—260)

Ἀεράκι τοῦ Βόλου, Ὁνειρον τοῦ Ἑλλ
 ληνισμοῦ, συγχωρηθήτω γιὰ τὴ
 πρωτότυπη ἀνακάλυψη. — ΓΑΡΔΕΝΙΑ

(ΚΕΤ'—261)

ΓΑΥΚΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ.

Παρατείνουμε τὸν διαγωνισμὸν με
 μέχρι τέλους Ἀπριλίου. Δεχόμεθα
 τοκεῖα, πρόσωπα.

(ΚΕΤ'—262)

Ἀργιολούλουδα, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ
 μέσον Διαπλάσεως; ΓΑΡΔΕΝΙΑ

(ΚΕΤ'—263)

Κοινὸλεκη Νεράδα, Ἐνα σου τετρα-
 διάμις στήν Δίσις: Poste Restante
 Βόλον: διὰ Κ. Ν.

Ἀεράκι τοῦ Βόλου

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
 ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
 πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, καὶ
 19ος. Ἐκαστος, τόμος δρ. 25.
 ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
 δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐσωτερι-
 κὸν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ Ἐξω-
 τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
 μοι, 82 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
 ἀρραφός, δρ. 80 καὶ ραμμένος
 δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
 στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
 ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
 δραχ. 2 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 6,50,
 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
 δρ. 13,50—εἴτε ἀρραφὸς εἴτε
 ραμμένος.